

Arrest

nr. 217 615 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 4 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk dat zij gedwongen uitgetrouwde werd door haar echtgenoot.

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt zij de volgende documenten neer: brieven van Ulysse, een verslag van een onderzoek uitgevoerd door Universitair Ziekenhuis Brussel, een medisch attest m.b.t. haar besnijdenis en een tussenkomst van Nansen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, waarmee zij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht.

4.2. Waar verzoekster meent dat het verslag van het Universitaire Ziekenhuis Brussel, dat echter enkel stelt dat er op basis van de anamnese en kwalitatieve analyse onvoldoende informatie is om een diagnose van dyscalculie te stellen, op zijn minst moet beschouwd worden als een begin van bewijs, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekster gaat er immers aan voorbij dat uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ten tijde van haar eerste verzoek blijkt dat zij het niet aannemelijk kon maken dat zij gedwongen uitgehuwelijkt werd aan J. I. omwille van het feit dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over waar zij woonde vlak voor haar vertrek uit Sierra Leone, dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feit of zij al dan niet gehuwd is, dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar zus, dat zij geen eenduidige verklaringen aflegde over de periode voor haar huwelijk, dat zij aanvankelijk beweert dat iedereen wordt uitgehuwelijkt, maar verder verklaart dat sommige meisjes zouden mogen kiezen, en dat zij niet op de hoogte is van de situatie van de vorige vrouw van haar man. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, zijn dit tegenstrijdige en inconsistente verklaringen die niet gelinkt kunnen worden aan een eventuele vorm van dyscalculie en het hebben van moeite met cijfers of data.

Voorts tracht verzoekster het vastgesteld gebrek aan doorleefdheid in haar verklaringen te vergoelijken door op te werpen dat de vraagstelling van de tegenpartij niet duidelijk was, doch uit nazicht van de notities van het persoonlijk gehoor stelt de Raad vast dat haar duidelijke vragen gesteld werden en haar herhaaldelijk gevraagd werd waar zij en haar vriendin over spraken. Pas wanneer gevraagd wordt of zij met haar vriendin sprak over dingen die met haar gebeurden, geeft verzoekster aan dat zij ook over haar huwelijk met haar sprak. De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het feit dat verzoekster pas na herhaaldelijk te vragen, aangeeft dat zij met haar beste vriendin ook over haar gedwongen huwelijk sprak, getuigt van een gebrek aan doorleefdheid, te meer daar zij wel aangeeft dat zij haar alles kon vertellen.

4.3. Verzoekster voert aan dat vrouwenbesnijdenis internationaal erkend wordt als een schending van de rechten van meisjes en vrouwen en dat vrouwenbesnijdenis mentale en fysieke schade toebrengt.

In casu wordt echter niet betwist dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en de vrouwen waardoor mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan worden veroorzaakt. Evenmin kan betwist worden dat verzoekster het slachtoffer was van een besnijdenis, noch dat verzoekster mogelijks nog (psychisch, fysisch) te lijden heeft van complicaties ten gevolge van haar besnijdenis.

Er zijn echter goede redenen om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat (i) verzoekster na herhaaldelijk te hebben gevraagd waarom zij niet naar Sierra Leone kan terugkeren, zij pas verklaart besneden te zijn wanneer gevraagd wordt naar de reden dat zij naar GAMS diende te gaan, (ii) zij niet weet of er iets zal gebeuren met betrekking tot haar besnijdenis, (iii) zij nergens tijdens haar onderhoud voor het CGVS heeft aangegeven dat haar echtgenoot haar opnieuw zou willen laten besnijden, (iv) daarenboven geen geloof wordt gehecht aan het huwelijk zoals verzoekster beschrijft, (v) uit de twee attesten opgesteld door Ulysse blijkt dat verzoekster met haar begeleider blijkbaar ook niet over een mogelijke toekomstige besnijdenis spreekt, en (vi) uit de beschikbare informatie voor het CGVS blijkt dat de dubbele besnijdenis of herbesnijdenis bijna nooit wordt toegepast in Sierra Leone.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen weerleggen. Zo zij aanvoert dat zij uit schaamte haar besnijdenis niet vermeldde tijdens haar eerste verzoek en dat de protection officer van het CGVS tijdens haar tweede gehoor een man was, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en

dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. In het kader van haar huidig verzoek werden verzoekster overigens, gelet op haar kwetsbaar profiel, steunmaatregelen verleend en werd het onderhoud georganiseerd in het bijzijn van een vertrouwenspersoon. Het onderhoud verliep in een ontspannen sfeer, zoals ook beaamd door verzoeksters raadsheer. Verzoekster maakte overigens ook nergens enige bezwaren bij het feit dat de protection officer die het gehoor inzake haar huidig verzoek afnam, een man was.

Voorts steunt verzoekster haar betoog hoofdzakelijk op het gegeven dat zij het slachtoffer is geweest van een besnijdenis en dat zij hiervan nog steeds de psychische en fysieke gevolgen van draagt, wat in casu evenwel niet betwist wordt, doch deze gegevens doen geen afbreuk aan de vaststelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert.

Voor wat betreft de gevolgen die verzoekster zou ondervinden van de besnijdenis die zij in het verleden heeft ondergaan, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat, hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de vermindering kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

In dit verband wijst de Raad er op dat verzoekster zich voor de beoordeling van haar medische/psychische problemen dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielpprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielpprocedure wordt onderzocht. (...)".

5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voert verzoekende partij vooreerst aan, onder verwijzing naar haar verzoekschrift p. 5, dat de VN Vluchtelingenorganisatie van mening is dat een vrouw die slachtoffer is geweest van een besnijdenis of het risico loopt op besnijdenis/herbesnijdenis in aanmerking kan genomen worden voor de erkenning als vluchteling omwille van gendergerelateerd geweld. Verzoekende partij wijst erop dat haar besnijdenis onomkeerbaar is, uiterst traumatisch is en gepaard gaat met psychisch en fysiek lijden. Verzoekende partij benadrukt dat ook rekening moet gehouden worden met het door haar neergelegd stuk 3 en de verwijzing daarin naar een arrest van het Europees Hof van Justitie van 24 april 2018 (p. 11). Verzoekende partij licht hieromtrent toe dat de prevalentie in Sierra Leone zeer hoog is, besnijdenis niet verboden is, en zij niet kan rekenen op de hulp van de overheid en er bovendien geen sprake kan zijn van een mogelijkheid voor fysieke en mentale zorgen. Zij besluit dat zij zich in een zeer kwetsbare positie bevindt gelet op haar besnijdenis, haar fysiek en mentaal lijden, en mede in aanmerking genomen het risico dat haar man eist dat zij zou herbesneden worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het hernemen van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo werd reeds in voormelde beschikking opgemerkt dat *in casu* niet betwist wordt dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en vrouwen waardoor mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan worden veroorzaakt en dat evenmin betwist kan worden dat verzoekende partij het slachtoffer was van een besnijdenis, noch dat verzoekende partij mogelijks nog (psychisch, fysisch) te lijden heeft van complicaties ten gevolge van haar besnijdenis. Deze elementen doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat (i) verzoekende partij na herhaaldelijk te hebben gevraagd waarom zij niet naar Sierra Leone kan terugkeren, zij pas verklaart besneden te zijn wanneer gevraagd wordt naar de reden dat zij naar GAMS diende te gaan, (ii) zij niet weet of er iets zal gebeuren met betrekking tot haar besnijdenis, (iii) zij nergens tijdens haar onderhoud voor het CGVS heeft aangegeven dat haar echtgenoot haar opnieuw zou willen laten besnijden, (iv) daarenboven geen geloof wordt gehecht aan het huwelijk zoals verzoekende partij beschrijft, (v) uit de twee attesten opgesteld door Ulysse blijkt dat verzoekende partij met haar begeleider blijkbaar ook niet over een mogelijke toekomstige besnijdenis spreekt, en (vi) uit de

beschikbare informatie voor het CGVS blijkt dat de dubbele besnijdenis of herbesnijdenis bijna nooit wordt toegepast in Sierra Leone.

Waar verzoekende partij opmerkt dat de prevalentie in Sierra Leone zeer hoog is, besnijdenis niet verboden is, en zij niet kan rekenen op de hulp van de overheid, gaat zij eraan voorbij dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij geen risico loopt herbesneden te worden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekende partij verwijst naar het schrijven van NANSEN en in het bijzonder naar het erin aangehaalde arrest van het Europees Hof van Justitie van 24 april 2018 waarin geoordeeld wordt dat in het licht van alle actuele en relevante informatie dient te worden nagegaan of de verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het risico loopt dat hem opzettelijk de zorg wordt ontzegd die passend is om de lichamelijke en geestelijke nawerkingen te behandelen van de foltering door de autoriteiten van dat land. Verzoekende partij benadrukt dat zij aangepaste fysieke en mentale zorgen nodig heeft, zorgen die in Sierra Leone niet voorhanden zijn.

De Raad herneemt dat de besnijdenis van verzoekende partij en de mogelijke fysieke en psychologische gevolgen door de Raad niet in twijfel worden getrokken, doch zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

In dit verband wijst de Raad erop dat verzoekster voor de beoordeling van haar medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”*. Verzoekende partij dient zich inzake de beoordeling van haar fysieke en psychische problemen te richten tot de geëigende procedure.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS